

Vargu ar profesoriui Alfredui Račkauskui patiktų, jeigu jo penkiasdešimtmečio proga imtumės jo nuveiktų darbų apyskaitos.

Nes Alfredas Račkauskas yra jaunas žmogus.

Tegu ir ne toks jaunas kaip tuomet, kai leido vasaras Salantuose gaudydamas lydekas ir sprendamas uždavinius.

Uždavinius ir dabar tebesprendžia. Ir galbūt tebemano, kad svarbiausieji uždaviniai ir darbai dar nenuveikti.

Todėl ir yra jaunas.

Nuo pat pirmo numerio profesorius Alfredas Račkauskas rūpinosi mūsų žurnalu. Ką ten rūpinosi — dirbo iki išnaktų prie tuomet dar lėtų ir aikštingų kompiuterių, versdamas juos vykdyti mūsų sumanymus.

Tiesą sakant, kažin ar žurnalas būtų peržengęs XXI amžiaus slenktį, jei ne tas abejonių nepripažįstantis, žemaitiškai tiesmukas Alfredo būdas: sumanyta tęsti, nors ir dangus griūtų!

Tebus ir toliau šitaip.

Linkime Alfredui sėkmės ir dvasios jaunystės. Anot prancūzų poeto Pierre Rosnay:

„tenir l'âme en état de marche“ ...